

РЕШЕНИЕ

№ 7880

гр. София, 23.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 25.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **7841** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба от [фирма], със седалище и адрес на управление [населено място], р-н К. село, [улица], ет. 7 срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 01-6500/*² от 30.06.2021 г., издаден от заместник изпълнителен директор на Държавен фонд „Земеделие“.

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност на издадения АУПДВ. Поддържа се, че същият е издаден при липса на компетентност на издалия го орган, съществени нарушения на административно производствените правила и противоречие с материалноправните разпоредби. Иска се отмяна на оспорения административен акт.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от адв. А. В. и юрк. Я. З., които поддържат жалбата и молят същата да бъде уважена. Претендира се присъждане на разноски, за които е представен списък.

Ответникът – заместник изпълнителен директор на Държавен фонд „Земеделие“, чрез адв. И. оспорва жалбата и излага становище за законосъобразност на издадения АУПДВ. Подробни съображения излага в депозирана писмена защита. Претендира разноски.

Съдът, след като се запозна с жалбата и след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Между ДФ „Земеделие“ и [фирма] е сключен договор за отпускане на безвъзмездна финансова помощ № 16/121/06108 от 08.08.2014 г. по мярка 121 „Модернизиране на земеделските стопанства“ от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013 г. с наименование „Създаване на 141,950 дка. интензивна ябълкова градина, закупуване на земеделска техника, изграждане на конструкция против градушка и капково напояване в землището на [населено място], общ. П., обл. П.“. Съгласно сключения договор за безвъзмездна финансова помощ по проекта са в общ размер от 1 233 270,86 лв. а стойността на одобрената субсидия е в размер на 616 635,44 лв., която е била изплатена в пълен размер.

При проведено административно разследване OF/2017/0710 на проекти по ПРСР 2007-2013 г. на Европейската служба за борба с измамите (О.) и издаден окончателен доклад ОС/2017/0710/B5 е констатирано нарушение на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 8 от 03.04.2008 г. за условията и реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка „Модернизиране на земеделските стопанства“ от Програма за развитие на селските райони за периода 2007-2013 г. Прието е, че максималният размер на общите допустими разходи за целия период на прилагане на ПРСР за един кандидат е левовата равностойност на 1 500 000 евро. Съгласно чл. 8, ал. 3 максималният размер на общите допустими разходи за периода не трябва да надвишава размера по ал. 2 за кандидатите и/или ползвателите, които са предприятия партньори и/или свързани предприятия по смисъла на Закона за малките и средните предприятия.

При извършеното разследване, О. констатира, че този таван е превишен с одобрението и финансирането на заявление за подпомагане на [фирма] с № 16/121/06108, предвид следното:

Между 2012 г. и 2014 г. е предоставена финансова помощ по две заявления за подпомагане:

[фирма], УРН 604165 е подало заявление за подпомагане с ИД № 16/121/06108 от 24.06.2013 г. и одобрени за финансиране разходи в размер на 1 233 270,86 лв.;

[фирма], ЕИК[ЕИК] с УРН 411832 и заявление за подпомагане ИД № 16/121/04910 от 21.12.2011 г. и одобрени за финансиране разходи в размер на 2 917 118 лева;

Бащата – Е. Я. М., е бил едноличен собственик на капитала на [фирма], което от своя страна е притежавало 40% от капитала на дружеството бенефициар [фирма], като в годините капиталът е променян, но [фирма] е запазвал дяловото си участие на съдружник и с вписване от 07.11.2019 г. е станал едноличен собственик на капитала на [фирма]. Неговият син – Я. М., пряко ръководел [фирма].

Последният е регистриран като едноличен търговец и се явява втори бенефициар - [фирма]. Бащата и синът управлявали съвместно дружеството [фирма], което имало един и същ адрес на регистрация, като едноличния търговец.

Таванът е превишен с проекта на [фирма] № 16/121/06108, на 08 август 2014 г.

Към момента на подписване на договора с ДФ „Земеделие“ Я. М. и [фирма] са притежавали 70% от собствеността на трето дружество – [фирма]. „Б. Е.“ е било признато от министъра на земеделието, храните и горите за „група производители на плодове“ с цел съвместни инвестиции, вертикална координация и укрепване на общите интереси на отделните производители.

С двата финансирани проекта били подкрепени вертикални дейности на един и същ пазар – създаване на нови ябълкови полета, напоителни и защитни съоръжения в случая с [фирма] и изграждане на хладилни складове за плодове от [фирма].

Прието е, че физическите лица, които контролират двамата бенефициари, могат да упражняват влияние върху търговските решения, които вземат, да работят заедно, което изключвало възможността те да бъдат сметени за икономически независими един то друг. Следователно [фирма] и [фирма] са свързани чрез група от две физически лица, действащи съвместно и попадали в хипотезата на чл. 4, ал. 8 от Закона за малките и средните предприятия, а именно – предприятия, осъществяващи помежду си някое от отношенията по ал. 5, чрез група от физически лица, които действат съвместно.

Тъй като [фирма] е част от тази група, допустимите разходи от заявлението за подпомагане № 16/121/06108 се натрупват към тези на [фирма] с № 16/121/04910, което ги поставя над общите допустими разходи на бенефициар, свързано или партньорско предприятие, което от своя страна е в пряко нарушение на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 8 от 03.04.2008 г.

Прието е, че същевременно е нарушена и разпоредбата на чл. 13, ал. 11 от Наредбата, тъй като финансовата помощ не се предоставя на кандидати/ползватели на помощта, които не са независими предприятия по смисъла на чл. 4, ал. 2 ЗМСП и за които се установи, че са учредени или преобразувани с цел осъществяване на предимство в противоречие с целите на мярката по ПРСР за усвояване на средства над максималния размер съгласно чл. 8, ал. 2. Направен е извод, че проектът по ПРСР № 16/121/06108 нарушава правилата за допустимост на финансиране от ЕС по мярка 121 „Модернизиране на земеделските стопанства“ по Програма за развитие на селските райони за периода 2007-2013 г., установени в Наредба № 8. Поради това изплатената безвъзмездна финансова помощ по този договор се явявала недължимо платена.

С писмо, изх. № 01-6500/48 от 06.01.2021 г. ДФ „Земеделие“ е открило производство по издаване на Акт за установяване на публично държавно вземане на основание чл. 24, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 АПК.

С Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-6500/*² от 30.06.2021 г., издаден от заместник изпълнителен директор на Държавен фонд „Земеделие“ е определено подлежащо на възстановяване публично държавно вземане в размер на 616 635,44 лв. на основание чл. 51, ал. 3, т. 1 от Наредба № 8 от 03.04.2008 г., вр. чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК, чл. 27, ал. 7 ЗПЗП вр. чл. 165 и чл. 166 ДОПК и чл. 20а, ал. 1, ал. 5 вр. чл. 3 ЗПЗП. В акта са обсъдени подадените заявления, свързаността на двете

дружества, Препоръка 2003/361/ЕО, както и обстоятелствата относно предмета на дейност на двете дружества.

Видно от известието за доставяне, приложено по делото, АУПДВ е връчен на [фирма] на 02.07.2021 г.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно §1, т. 13 от ДР на ЗПЗП "Разплащателна агенция" е специализирана акредитирана структура за приемане на заявления, проверка на условията и извършване на плащания от Европейските земеделски фондове и за прилагане на пазарни мерки, включително интервенция на пазарите на земеделски продукти, по правилата на законодателството на Европейския съюз.

Съгласно чл. 27, ал. 3 от ЗПЗП разплащателната агенция е длъжна да предприеме необходимите действия за събирането на недължимо платените и надплатените суми по схеми за плащане и проекти, финансирани от европейските фондове и държавния бюджет, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в законодателството на Европейския съюз. Този тип вземания, които възникват въз основа на административен акт, са публични държавни вземания и се събират по реда на ДОПК, като според чл. 162, ал. 2, т. 8 ДОПК публични и вземанията за недължимо платени и надплатени суми, както и за неправомерно получени или неправомерно усвоени средства по проекти, финансирани от средства на Европейския съюз, включително свързаното с тях национално съфинансиране, които възникват въз основа на административен акт, включително финансови корекции, надплатен аванс, надхвърлени процентни ограничения, превишени позиции по бюджета на проекта, кръстосано финансиране, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в националното законодателство и в правото на Европейския съюз.

Според чл. 27, ал. 5 ЗПЗП вземанията, които възникват въз основа на административен договор или административен акт, са публични държавни вземания и се събират по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Тази разпоредба препраща към разпоредбата на чл. 166, ал. 2 ДОПК, съгласно която ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в Административнопроцесуалния кодекс. Ако в съответния закон не е определен органът за издаване на акта, той се определя от кмета на общината, съответно от ръководителя на съответната администрация.

В специалния закон ЗПЗП не е регламентирана процедурата за установяване на публични държавни вземания, както и орган, който е компетентен да издава актове с

такова съдържание. Поради това и с оглед разпоредбата на чл. 166, ал. 2 ДОПК ръководителят на съответната администрация – в случая изпълнителния директор на ДФЗ, следва да определи органа, натоварен да издава актове за установяване на публични държавни вземания.

Съгласно чл. 20а, ал. 5 ЗПЗП Изпълнителният директор издава актове за установяване на публични държавни вземания по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс и решения за налагане на финансови корекции по реда на глава пета, раздел III от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове. Съгласно чл. 20а, ал. 6 изпълнителният директор може да делегира със заповед правомощията си по ал. 5 на заместник изпълнителните директори и на директорите на областните дирекции на фонда.

Със Заповед № 03-РД/1734/16.06.2021 г. изпълнителният директор на ДФЗ, на основание чл. 20, т. 1, т.2 и т. 3 и чл. 20а, ал. 1, ал. 2, ал. 4 и ал. 5 и ал. 6 ЗПЗП, е делегирал на Б. С. А. – заместник изпълнителен директор на ДФЗ, правомощията да издава актове за установяване на публични държавни вземания по чл. 166, ал. 2 ДОПК, във връзка с установени неспазвания на нормативни и договорни задължения от страна на бенефициарите (т.І.1.39). От това следва, че именно заместник изпълнителния директор е органа, който има правомощие да издава актове за установяване на публични държавни вземания.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя за липса на компетентност на издателя на акта. Обстоятелството, че основанията, въз основа на които е издадена Заповед № 03-РД/1734/16.06.2021 г. включват и други правни норми, освен цитираните чл. 20а, ал. 4 и ал. 5 ЗПЗП, не води до извод за липса на компетентност или за неправилно посочване на правното основание за упълномощаването и липса на такова правомощие за делегиране на правомощия. Видно от съдържанието на процесната заповед, която противно на твърденията на жалбоподателя, е приложена по делото (л.138), със същата са делегирани не само правомощия за издаване на АУПДВ, но и други такива по ал. 2 и 4, във връзка с Програмите за развитие на селските райони за периода 2007-2013.

Предвид изложеното, оспореният АУПДВ е издаден от компетентен орган в кръга на делегираните му правомощия, поради което е валиден административен акт.

Актът е издаден в писмена форма и с необходимото съдържание по чл. 59, ал. 2 АПК, а възраженията на жалбоподателя в тази насока са неоснование. В АУПДВ са изложени фактическите и правни основания, въз основа на които е издаден. Органът е посочил фактите, от които черпи упражненото публично субективно право, като изложените фактически основания кореспондират с посочените правни норми и разпоредените правни последици. Съдът не констатира нарушения на административнопроизводствените правила.

Материалноправната предпоставка за издаване на процесния АУПДВ е нарушение на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 8 от 3 април 2008 г. за условията и реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка "модернизиране на земеделските

стопанства" от програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г., според която максималният размер на общите допустими разходи за периода на прилагане на ПРСР (2007 - 2013) не трябва да надвишава размера по ал. 2 за кандидатите и/или ползвателите, които са предприятия партньори и/или свързани предприятия по смисъла на Закона за малките и средните предприятия (ЗМСП). Нарушението е констатирано при проведено административно разследване ОФ/2017/0710 на проекти по ПРСР 2007-2013 г. на Европейската служба за борба с измамите и издаден от нея окончателен доклад ОС-2017/0710/B5.

Констатираните нарушения не представляват неизпълнение на заложените в одобрения бизнес план индикатори, поради което дължимостта на подлежащата на възстановяване безвъзмездна финансова помощ не следва да се установи с издаването на решение за налагане на финансова корекция по реда на чл. 73 от ЗУСЕСИФ.

Настоящият акт законосъобразно е издаден по реда на чл. 27, ал. 7 ЗПЗП във вр. с ДОПК, тъй като фактическите и правни основания за издаването му касаят неизпълнение на критериите за подбор. Нарушението на тези критерии не са основания за налагане на финансова корекция по смисъла на чл. 70, ал. 1 ЗУСЕСИФ.

На второ място, ЗУСЕСИФ е неприложим, тъй като настоящият случай попада извън приложното поле на чл. 27, ал. 6 от ЗПЗП, с оглед разпоредбата на пар. 12, ал. 1 от ПЗР към ЗИД на ЗПЗП /обн. ДВ. бр. 2 от 2018 г./, съгласно която, започналите производства по издадените до датата на влизането в сила на ЗУСЕСИФ наредби по прилагането на мерките по ПРСР за периода 2007 - 2013 г., и на мерките и подмерките по чл. 96, т. 2 от НРСРС за периода 2014 - 2020 г., се довършват по досегашния ред до изтичането на периода на мониторинг. Производството, в случая, е започнало по смисъла на пар. 12, ал. 1 от ПЗР към ЗИД на ЗПЗП, при действието на приложимата наредба. Това е така, тъй като проверките спрямо конкретния бенефициент и установяването на нарушенията, са извършени в периода на мониторинг. Аргумент, в допълнение на горното е и разпоредбата на §4, ал.3 от ПЗР на ЗУСЕСИФ, съгласно която редът по ЗУСЕСИФ е неприложим при предвиден специален ред - ЗПЗП и Наредба № 8/2008 г., Глава четвърта, Раздел II от Наредбата.

Съгласно чл. 5, ал. 4 от Закона за малките и средните предприятия свързани предприятия са предприятията, между които съществува някое от следните отношения:

1. едното предприятие притежава повече от половината от броя на гласовете в общото събрание на другото предприятие;
2. едното предприятие има право да назначава или освобождава повече от половината от членовете на изпълнителния, управителния или надзорния орган на другото предприятие;
3. едното предприятие има право да упражнява решаващо влияние върху другото предприятие по силата на договор, сключен между тях, или на клауза в неговия устав, учредителен договор или друг учредителен акт;

4. предприятие, което е акционер, съдружник или член в друго предприятие, контролира самостоятелно повече от половината от броя на гласовете в общото събрание на това предприятие по силата на споразумение с други акционери, съдружници или членове.

Според ал. 8 предприятия, осъществяващи помежду си някое от отношенията по ал. 5, чрез физическо лице или група от физически лица, които действат съвместно, се считат също за свързани предприятия, ако извършват своята дейност или част от нея на същия съответен пазар или вертикално свързани пазари.

Спорният по делото въпрос е дали двете дружества са свързани лица по смисъла на ЗМСП и Препоръка № 2003/361/ЕО. Това е така, тъй като при положителен отговор на този въпрос, извода на административния орган, че с подаване на заявлението за подпомагане е превишен прага по чл. 8, ал. 3 от Наредбата, респ. при отрицателен отговор, прагът на допустимите разходи няма да се счита за превишен и АУПДВ ще бъде незаконосъобразен.

В АУПДВ са изложени съображения по отношение това, че двете дружества са свързани лица, като са посочени следните факти, по отношение на които няма спор между страните. [фирма] е подало заявление за подпомагане с одобрени за финансиране разходи в размер на 1 233 270,86 лв.; [фирма] е подало заявление за подпомагане, по което са одобрени за финансиране разходи в размер на 2 917 118 лв.; към датата на подаване на заявлението Е. Я. М. е бил едноличен собственик на капитала на [фирма], което от своя страна притежавало 40% от капитала на дружеството бенефициар [фирма]; в годините капиталът е променян, но [фирма] е запазил дяловото си участие на съдружник и с вписване от 07.11.2019 г. е станал едноличен собственик на капитала на [фирма]; Я. Е. М., син на Е. Я. М., е бил регистриран като едноличен търговец, който се явява втори бенефициар - [фирма]; бащата и сина управлявали съвместно дружеството [фирма], а ЕТ и [фирма] споделяли един и същ адрес на регистрация; към момента на подписване на договора с ДФ „Земеделие“ Я. М. и [фирма] са притежавали 70% от собствеността в трето дружество – [фирма]; това дружество е било признато от министъра на земеделието, храните и горите за „група производители на плодове“ с цел съвместни инвестиции, вертикална координация и укрепване на общите интереси на отделните производители.

В АУПДВ е посочено, че с двата проекта са подкрепени вертикални дейности на един и същ пазар – създаване на нови ябълкови полета, както и напоителни и защитни съоръжения от [фирма], и изграждане на хладилни складове за плодове от [фирма].

В Решение на Съда (седми състав) от 27 февруари 2014 г. (преюдициално запитване от В. — Германия) — Н. G./F. Н., по дело C-110/13 е посочено, че член 3, параграф 3, четвърта алинея от приложението към Препоръка 2003/361/ЕО на Комисията от 6 май 2003 година относно определението за микро-, малки и средни предприятия трябва да се тълкува в смисъл, че

предприятия може да се считат за „свързани“ по смисъла на този член, когато от анализа на установените между тях отношения, както юридически, така и икономически, следва, че те съставляват едно-единствено икономическо образувание, посредством физическо лице или група от действащи съвместно физически лица, дори те формално да не поддържат някое от отношенията, посочени в член 3, параграф 3, първа алинея от това приложение.

В практиката на Съда на ЕС по преюдициални запитвания по тълкуване и прилагане на Препоръка 2003/361/ЕО, а именно Решение от 27 февруари 2014 година по дело C-110/13, е посочено, че наличието на родствени взаимоотношения (баща и син), попадат в хипотезата, посочена от Съда на ЕС в цитираното решение, че са "...от естество да позволят на тези лица да съгласуват поведението си, с цел да упражнят влияние върху търговските решения на разглежданите предприятия, което изключва възможността последните да се считат за икономически независими едно от друго". Като допълнителен аргумент в тази насока следва да се посочи обстоятелството, че Я. М. и Е. М. управляват съвместно дружеството [фирма].

В този смисъл съдът намира, че дружествата са „Свързани лица“ по смисъла на чл. 4, ал. 5 от ЗМСП.

Паралелно с това,ДФЗ има правото да се позовава на констатациите на OLAF, който орган се явява наддържавен и извършва дейност именно във връзка с борба с измамите. Докладът на OLAF е годно доказателство. С окончателен доклад OC/2017/0710/B5 се констатира нарушение на чл. 8. ал. 3 от Наредба № 8 от 03.04.2018 г. за условията и реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка „Модернизиране на земеделските стопанства“ от ПРСР за 2007 - 2013 г. Според съображение 16 от Регламент № 1073/1999 г., докладите на OLAF трябва да имат статут на допустими доказателства в административното и наказателното производство. Допустимостта на доклада в административното производство е призната изрично с чл. 9, § 2 от Регламент № 1073/1999 г., като разпоредбата въвежда изискването, при изготвянето на тези доклади да се отчитат и процедурните изисквания, установени в националните законодателства на засегнатите държави - членки, както и да са предмет на оценка по същите правила, като тези, приложими за административните доклади, изготвени от инспектори от националната администрация и имат идентична стойност на тях. При това положение, обосновано може да се приеме, че след като в случая окончателният доклад на OLAF е изготвен от длъжностни лица. в резултат на разследване, възложено в правомощията на Комисията, то същият има сила на официален документ, който се ползва с удостоверителна сила по отношение на установените в него факти, като доказателствената му сила следва да се преценява с оглед на доказателствата, събрани при разследването.

Настоящият съдебен състав споделя направените от OLAF констатации, както

следва:

1.1. Бенефициерите се явяват „свързани лица“ по смисъла на ДОПК, т.к. двете физически лица, които осъществяват контрол върху [фирма] и [фирма] имат родствена връзка.

1.2. Бенефициерите са свързани и чрез делови взаимоотношения, тъй като са съдружници и управляват заедно третото дружество [фирма], което е съдружник в [фирма].

1.3. Двата проекта са идентични и осъществяват дейност на един и същ пазар създаване на нови ябълкови полета, напоителни и защитни съоръжения.

1.4. Бенефициерите имат един и същ адрес за контакт.

Тези обстоятелства не са оспорени от жалбоподателя. Представените по делото писмени доказателства в проведеното открито съдебно заседание не водят до различен извод от посочения в АУПДВ.

Извършено е нарушение по смисъла на чл. 8, ал.3 от Наредбата, като е превишен максимално допустимия размер на разходи те за целия период за прилагане на ПРСР - левовата равностойност на 1 500 000 евро. Данните по делото сочат, че въпреки формално спазване на предвидените правила за участие в програмата и представяне на необходимите документи, са нарушени целите на програмата, определени в наредбата и правото на ЕС. Контролните органи се позовават на множеството обстоятелства за свързаност на лицата, както и на хронологията на действията както в инвестиционен, така и в географски план. Всички факти, в своята съвкупност, са доказателство за наличие на координация между кандидатите. В този смисъл е и съдебната практика - Решение № 15804 от 21.12.2020 г. по адм. дело № 9482/2020 г., първо отделение на ВАС.

В практиката на ВАС безспорно се приема, че използването на едни и същи поръчители, контрагенти, свързани лица, служители, в т.ч. един имот, води до категоричен извод за изкуствено създадени условия и функционална несамостоятелност.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че актът е издаден след изтичане на давностния срок за започване на административното производство по издаването му. Жалбоподателят цитира разпоредби на Регламент № 2988/95 на Съвета от 18.12.1995 г., като не е съобразил изрично описаното на стр. 9 от АУПДВ, а именно че съгласно предложението трето на чл. 3 от цитирания регламент давностните срокове се прекъсват от всяко действие на компетентните органи, което е нотифицирано на лицето. Следователно, давността е прекъсната на 15.06.2017 г., със стартиране на разследването от Европейската служба за борба с измамите („OLAF“). Отделно, на основание чл. 171, ал. 2 от ДОПК с изтичането на 10 - годишен

давностен срок, считано от първи януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността. Безспорно е обстоятелството, че този срок не е изтекъл от момента на установяване на нередността до момента на издаване на АУПДВ.

По изложените съображения, съдът намира, че обжалвания Акт за установяване на публично държавно вземане, издаден от заместник-директора на ДФ "Земеделие", е законосъобразен, издаден в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, като при издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и същият е съобразен и с целта на закона, т. е. по отношение на същия не е налице което и да е отменително основание по чл. 146 от АПК, поради което и жалбата на [фирма], се явява неоснователна и недоказана и като такава, следва да бъде отхвърлена.

С оглед на неоснователността на жалбата, съдът разглежда и установява неоснователност и на акцесорната претенция на жалбоподателя за заплащане на законната лихва от датата на констатиране на обстоятелствата – 01.04.2021 г., до окончателното ѝ изплащане.

Ответникът в настоящото производство е отправил надлежна претенция за присъждане на съдебни разноски, която с оглед изхода на делото се явява основателна. Във връзка с изхода на делото, ответникът има право да му бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 10 435,62 лв., съобразно представения списък.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], със седалище и адрес на управление [населено място], р-н К. село, [улица], ет. 7 срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-6500/*² от 30.06.2021 г., издаден от заместник изпълнителен директор на Държавен фонд „Земеделие“.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати по сметка на Държавен фонд „Земеделие“ сума в размер на 10 435,62 лв., представляваща сторени по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в 14-дневен срок с касационна жалба пред

ВАС чрез АССГ от съобщаването му.

СЪДИЯ: